

AJUNTAMENT DEL PERELLÓ

38è CONCURS LITERARI

Categoria escriptors adults

POESIA

LA FORMA I EL REFLEX

pseudònim: Cavaller Gentil

I

LA FORMA

*No ploris perquè les coses hagin acabat,
somriu perquè han existit.*

L. E. Boudakian

*“Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps
per a cada cosa”.*

Cohèlet (*Eclesiastès*) 3-1

*“De tant en tant cal fer una pausa,
contemplar-se a un mateix.
examinar el passat, i no plorar-se les mentides,
sinó cantar-se les veritats”.*

Mario Benedetti (*Pausa*).

1) – *TENIR EL COR FERIT...*

Tenir el cor ferit m'ha obligat a escriure,
a ventallar fort cada sentiment,
a sagnar en salut, el gorg de la ment,
i ordenar aquells mots que em fan saber lliure.

Des de l'aiguaneix fins al tram final,
tot el meu anhel és viure amb sentit,
per obrar amb seny en prendre partit
entre el ser o no ser, entre el bé o el mal.

No vull tirar el dau entre el poc o el massa,
preveig els camins del cel o l'infern,
vaig amb peus de plom passa rere passa.

Des que vaig sorgir del ventre matern,
sóc posseïdor d'una joia escassa,
que abrigo latent dins del fur intern.

2) – *NO AMAGO SECRETS...*

No amago secrets al pap ni en els ulls,
ni tinc res guardat al fons de la ment,
tot el que he de dir, ho crido a tot vent,
o bé ho deixo escrit, full darrere full.

No sóc com el bulb que viu soterrat,
ni sóc el boirim que l'escalf dissipa,
sóc com un anhel que el vent emancipa,
lluny d'aquells lligams on viu aferrat.

Duc la mà en el pit i el cor a la boca,
sóc un llibre obert, no em cloc com un puny,
no sé controlar quan toca o no toca,
quan vull parlar clar el to em retruny,
sigui en el sorral o damunt la roca,
empremto el que dic amb un nou encuny.

3) – *M'HE FET MALBÉ ELS DITS...*

M'he fet malbé els dits furgant les antostes
i obrint un portal clos amb pany i balda,
per lliurar-li el vel als secrets de l'alba,
ans que la fitor veli les respostes.

L'accés de claror m'encega la vista,
el solc de l'esguard no és el més profund,
caminar a palpons pot ser més fecund,
que estar enlluernat per massa optimista.

Oh! Qui em diu a mi: Què és cert, què és fal·laç?
Què és més imprecís, què és més lluminós,
un sol que està fix o un estel fugaç?

Sota la besllum d'un cel nuvolós,
li trec l'entrellat a la sobrefaç,
del fons més ocult que em fa estar dubtós.

4) – VAIG PER UN CAMÍ...

Vaig per un camí de curta durada,
que comença i clou com un llampegueig;
quasi no tinc temps de fer un somieig,
que em desperta el so que fa la tronada.

És el meu destí fer de buscador
que compleix el vot de trobar resposta,
abans d'arribar el sol a la posta
i que el punt vernal perdi l'esplendor.

Tinc un text escrit ple d'interrogants,
amb mots tant obscurs com indesxifrables,
dotats d'uns accents que els fan redundants.

Intento esbrinar quins són més fiables,
no em deixo guiar pels més rellevants,
faig cas al sentit molt més que als vocables.

5) – *QUAN EM FAIG ENRERE...*

Quan em faig enrere més lluny de l'ahir,
els ulls sols retroben la petja oblidada,
enmig d'una etapa que és aigua passada
i el temps que em separa la fa enterbolir.

Quan molt més m'allunyo més creix l'enyorança
i més em sacseja reviure la història
que mou la ressaca per dins la memòria,
esmenant les planes que causen recança.

No res em compensa fer l'ahir present,
tampoc rendir comptes de què està saldat,
ni descobrir el marro que oculta la ment.

Ningú torna a néixer, ni desfà el traçat
del sol d'horabaixa que cau a ponent,
lladrant a la lluna per un temps passat.

6) – *HE PUJAT AL CIM...*

He pujat al cim del meu món intern,
per tal d'habitar lluny de la caverna,
i fer de l'entorn una gran caserna,
on poder escapar del meu món extern.

Mes, no arribo enlloc entre aquests cimals,
no hi ha el paradís, ni cap veu magnànima;
no copso la pau ni en el cor ni en l'ànima,
ni trobo remeis que em curin els mals.

Amb la base als peus, seguint les dretures,
a contracorrent, lliure de tot jou,
atalaio el rumb entre les planures.

Arran de sòl creix el credo que em mou,
mostrant-me el destí per rutes segures,
que són el començ d'un sentiment nou.

7) – *TOT EL MEU PASSAT...*

Tot el meu passat resta en la memòria
i em fa carregar amb la greu recança,
d'haver sucumbit mancat d'esperança
i passar pel món sens pena ni glòria.

He dilapidat els béns heretats,
mes, no és res d'això el que menys em plau,
el que em corfereix i em causa rau-rau
és pensar en el temps que ha estat malversat.

A més d'exigent sóc escrupolós.

El què per a molts no és més que banal
per a mi té un preu més que valuós.

Cada instant que visc és un gran regal
que cal degustar amb el cor joiós,
per fer del present la causa vital.

8) – *NI AHIR NI DEMÀ...*

Ni ahir ni demà, sols compte el present.

No hi ha un primer instant ni un instant darrer,
sols un batre d'ulls pel temps fugisser,
de l'ordre establert dins el firmament.

Enllà dels extrems s'encamina el món,
tot gira al voltant de "l'ara si mai",
d'un moment constant que es mou per l'espai,
sense trencar el fil de l'etern retorn.

Tan si és avançant o bé en retrocés,
no es distingeix clar si és alfa o omega,
si el curs és escàs o creix en excés.

El que és més distant s'apropa i es blega,
tot segueix el curs del cíclic procés,
on queda ordenat tot els que es desplega.

II EL REFLEX

*Prendre consciència és transformar en mirall
el vel que cobreix la llum.*

Tao-Te-King

*Quan en mirar-te al mirall,
la forma i el reflex es miren,
tu no ets el reflex,
però el reflex és tu.*

Mestre Tozan

1) – *PER VEURE COM SÓC...*

Per veure com sóc, transformo en mirall
el vel dens i opac, que cobreix la llum
i allunyo del cor la boira i el fum,
lliurant l'esperit del seu embolcall.

Ni mirant de prop, ni anant a palpons,
no trobo a qui crec, menys a qui voldria.

El que veig és cert o és una utopia?
Realment no sé qui s'amaga al fons.

Li trec l'entrellat a la meva imatge,
tot quan apareix de bo o de dolent,
només és extern i duu maquillatge.

El reflex sols diu, ben clar i transparent,
que qui tinc davant no és més que un miratge.

Sols l'ànima sap qui sóc realment.

2) – *DAVANT DEL MIRALL...*

Davant del mirall se'm fa més palès:
l'hivern en el front, l'ombra en la mirada,
els solcs a la faç pel pas de l'arada,
i com s'esmorteix el foc que hi ha encès.

Tan sols emergeix allò que més sura,
duc a flor de pell trencs i cicatrius,
l'acció del tropell que ha estat abrasiu,
l'embat del dolor que no ha trobat cura.

Com més passa el temps més creix la incertesa,
comença a llanguir l'esplendor d'abans,
i es marceix el verd de la juvenesa.

Què em folra d'esper el cor i les mans?
Entre la besllum veig la nitidesa,
treure l'entrellat no em permet descans.

3) – *NO HI HA UN SOL INSTANT...*

No hi ha un sol instant lliure de peatge,
tot té el seu import, que es paga amb dolor,
sempre és al contact, no s'admet demor,
si es duu sobrepès, es cobra el bagatge.

En cada aturall m'hi encaro i m'hi oposo,
tant si és a peu dret com de genollons,
per tal d'arborar les bones raons,
que em fan assolir allò que em proposo.

Des que estic al món que visc condemnat
a haver de suar superant obstacles
i administrar amb seny tot el que he heretat.

No em cal obrir els ulls per veure un miracle,
amb dos dits de front estic preparat,
per saber que és falç o que és veritable.

4) – NO HI HA RES TAN DOLÇ...

No hi ha res tan dolç i a l'encop amarg,
que unir al mateix plat, l'enyor i el dolor.
M'està perillant el tremp i el vigor,
de tant veure el temps com passa de llarg.

Poso en el garbell la pena i la glòria,
allò que l'oblit no ha cicatritzat
o bé que el menyspreu no ha desestimat;
separo el rebuig lluny de la memòria.

Tot i que els meus ulls guarden mil imatges
i que el paladar conserva els sabors,
no m'enduc records dins de l'equipatge.

M'oblido del so vibrant dels tambors
i dels ports de pas amb mal ancoratge,
sols vull evocar la llum dels albors.

5) – *DES DEL LLOC LLUNYÀ...*

Des del lloc llunyà que em va veure néixer,
viatjo amb planter del conreu dels pares;
per tal de provar si en terres preclares,
troben sòl feraç que les faci créixer.

Porto un sac curull de somnis d'albada,
que em parteix el llom de dur-lo a l'espatlla.

No puc fer cap pas fora de la ratlla,
ni em puc deturar ans de l'arribada.

Faig de tragar d'anhels i esperances,
almoïno el perdó fent de penitent
pagant un bon preu per les benaurances,
per tal de guanyar un noble seient,
on poder cantar accions de lloances,
en la celsitud d'una pau clement.

6) – *DEL PEU DEL FITER...*

Del peu del fiter, ja m'he alliberat,
per ser un argent viu que no atura els peus.

En terreny esquerp ningú no m'ajeu.

i en sòl infecund no em quedo fixat.

El temps ha allisat les velles quimeres

i m'ha escantellat totes les arestes.

Aquell cor rebel propens a grans gestes,

els anys l'han fet caut per vies planeres.

Llis i transparent del cor a l'escorça,

cap dels entrebancs no en fa ensopegar,

dic sempre el que crec. La parla no es torça.

El brancam guerxat el faig esporgar.

Si sóc el que sóc és per fina força,

ni el vent més hostil em pot subjugar.

7) – *EL PASSAT S'ESMUNY...*

El passat s'esmuny pel temps fonedís,
s'han empal·lidit els somnis daurats,
l'oblit ha fet seus els anys benaurats,
deixant-me a l'abric d'un lleu desencís.

En un girar d'ulls m'he fet a tothom,
tot ha succeït en un breu instant,
sembla que era ahir que encara era infant
i caic a ponent sense saber com.

No puc deturar les busques malvades,
que van avançant sense miraments,
deixant el temps dolç en les estacades.

Tot i això he servat els records plaents
enfront del camí de les desanades,
per veure el retorn de la llum morent.

8) – *EL MÉS XIC REGAL...*

El més xic regal que baixa del cel,
ens ve acompanyat de llamps i de trons.
Per traspasar un riu, cal aixecar ponts,
per conèixer un mal s'ha d'entrar en l'arrel.

No es gira en rodó sense torçar el peu,
ni es desfà un tramat sense trencar un fil,
Està demostrat que no és gens senzill,
viure a cor què vols sense pagar un preu.

Si el ferro està fred, no es pot doblegar,
igual que la fe cal forjar en calent.

Tot dogma és un os dur de rosegat.

Per guanyar per mà, es dóna rebent,
per batre un error se l'ha d'esporgar,
si el temps és advers, es va proa al vent.

9) – *LA DALLA DEL TEMPS...*

La dalla del temps es mostra inclement,
recorda els escrits pitjor redactats,
els comptes pendents que no estan saldots,
els anhels bastits sense fonament.

Deixa el peu torçat dormint a camp ras,
el “no se sap mai” aguantat d'un fil,
la ment a mercè del vent més hostil,
la palla i el gra passant pel sedàs.

El que sap el cor, s'allunya amb l'oblit,
en el fur intern sols resta el pecat,
que no gira full donant cops al pit.

Per portar una creu no s'és perdonat,
ni es pot desguerxar el text d'un escrit,
ni fer que l'ahir torci el seu traçat.

10) – *ENS FAN FER PER LLEI...*

Ens fan fer per llei batre l'empedrat,
escampar llavors damunt de l'arena,
dur "un tres i no res" penjat a l'esquena,
menjar els clams al cel sense obrir el dentat.

¿Qui pot besar els peus a l'adversitat,
sense treure fons fins al cul-de-sac,
per llevar-li el vel al mirall opac
que oculta el reflex d'un temps caducat?

No cal sobirà portant la batuta,
que obrant de mal dret vulgui subjugar
i porti el cabàs ple de roba bruta.

No s'escup la mà que porta menjar,
ni s'imposa un to de forma absoluta.

La mala raó no ens pot acotar!

11) – *EL MIRALL NO EM FA...*

El mirall no em fa de pedra de toc,
no pot garantir qui sóc ni que penso,
el que tinc guardat o tot el que llenço,
si passo camí o bé si no em moc.

Si visc a remolc d'un vent indecís,
la vena no em surt de dins del cervell.

Tant si es queda al fons o bé a flor de pell,
el neguit del cor se'm fa fonedís.

Si el gra és guarda al cup o dins sac lligat
i l'aigua es reté dins l'embassament;
ni s'omple el torrent, ni se sembra el blat.

Tot el que es reté s'acaba perdent,
igual que l'amor que es queda guardat
i no en treu profit de cap sentiment.

12) – *ABASTO AMB LES MANS...*

Abasto amb les mans tot allò que em plau,
més la llibertat no la puc copsar.
Per no portar el jou, m'he de rebel·lar,
posar el do de pit, saber reblar el clau.

Puc anar pel món amb l'esquena dreta,
sé com travessar els fils de la trama.
Faig com el ventall que ha avivat la flama
picant fort pels drets, guanyats a destreta.

De molsa o rovell no vull fer-ne cria,
ni sóc cap llavor plantada al desert,
tampoc sóc un sol que es pon a migdia,

Per aixecar el cap he d'estar despert
i fer front al drac sense covardia,
bé sigui a redós o a pit descobert.

13) – *NO M'HO PASSO BÉ...*

No m'ho passo bé tirant aigua a mar,
ni quan estic quiet mirant d'on ve el vent.
No es pot posar fre al tren del present,
un cop es fa enllà no es pot deturar.

Vaig d'ací d'allà pel riu de la vida,
com or que s'esmuny entremig dels dits;
els deutes pendents no em queden prescrits
i res no em guareix cap vella ferida.

No escolto l'avís que diu que faig tard,
que la llei dels anys fa torçar l'esquena,
i dur el vent al cos té un greu massa car.

Portar els cabells blancs no em fa gens de pena,
veure'm al mirall no em nua l'esguard.
Visc a retaló de l'instant que em mena!

TAULA

I - LA FORMA

1. Tenir el cor ferit.
2. No amago secrets.
3. M'he fet malbé els dits.
4. Vaig per un camí.
5. Quan em faig enrere.
6. He pujat al cim.
7. Tot el meu passat.
8. Ni ahir ni demà.

II - EL REFLEX

1. Per saber com sóc.
2. Davant del mirall.
3. No hi ha un sol instant.
4. No hi ha res tan dolç.
5. De del lloc llunyà.
6. Del peu del fiter.
7. El passat s'esmuny.
8. El més xic regal.
9. La dalla del temps.
10. Ens fan fer per llei.
11. El mirall no em fa.
12. Abasto amb les mans.
13. no m'ho passo bé.